

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUSSEL WARREU

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

πωλήτρια στο «Τμήμα «Ντάκ και «Ενγούιν».

«Εφόσον δέ κατοικούσε στο ίδιο σπίτι με τον Σάντου, δεν άρχισε να κάνει τη γνωριμία του από κάποια άσημαντη άφορμη. Φυσικά, τώρα έοσις, θα σκεφθής: Τώρα θ' άρχισή το ειδύλλιο. Αλλά τά «παιδιά θ' αγαπηθούν!».

Κι' όμως, κάνετε λάθος! Τά πράγματα δεν συνέβησαν έτσι. Μολοντί η Τσέρρυ, αντιλαμβανόμενη τή φτώχεια του νεαρού Σκότους, κατάρθρωσε να τον αυστηρή στους προϊσταμένους της, ώστε να τον προλάβουν στο ιδιαίτερο τμήμα σχεδιαστών, που ύπηρχε στο κατάστημα, ώστόσο ο Σάντου την άπόφευγε όσο μπορούσε. Η άνέλιπστη αυτή εργασία, που πληρωνόταν δύομιση λίρες τήν εβδομάδα, είχε άνακουφίσει κάπως τον νεαρό ζωγράφο, και φυσικά έπρεπε να ευγλωμογή τήν Τσέρρυ.

Και όμως, ο νέος περιοριζόταν μόνο να τής φέρεται ευγενικά κάθε φορά που τή συναντούσε στή σκάλα του σπιτιού και τίποτε περισσότερο.

Η Τσέρρυ πειραζόταν από τήν ψυχρή αυτή συμπεριφορά του νεαρού Σκότους. Σκεπτόταν με πικρία πώς ο Σάντου πιθανόν να συμπαιθούσε καμιά άλλη! Κι' όμως περνούσε τά βράδια, μόνος του, στο «άτελιέ» του, κι' όλες τες ώρες που έλεγε στή διάθεσί του, κλεινόταν μέσα κι' εργαζόταν.

Πλησιάζαν τά Χριστούγεννα Τήν παραμονή τής μεγάλης εορτής, η «Λέσχη τών «Εμποροπαλλήλων» θά έδινε ένα μεγάλο χορό μετεμφιεσμένων και δεκαπέντε μέρες τώρα η Τσέρρυ σκεπτόταν τί κοστούμι θά φορούσε σ' αυτόν... «Ήθελε η μεταφίσεσί της να είνε πρωτότυπη και να μνή έμοιαζε με καμιάς άλλης! Άφού βασάνισε τό μυαλό της, βρήκε εκείνο που ήθελε. Θά μεταμφιεζόταν σε Χριστουγεννιάτικη τούρτα». Άλλά, γιά να τό καταφέρει αυτό, είχε τήν ανάγκη τών συμβουλών του Σάντου και γιά τό σκοπό αυτό, αποφασιστικά άνέθηκε εκείνο το βράδυ στήν κάμαρά του.

Ο νεαρός ζωγράφος, δυσκολεύοταν συνήθως ν' άντιληφθί με τό πρώτο τή σκέψι του άλλου. Όταν όμως έμπαινε στο νόημα, εργαζόταν ταχύτατα. Έτσι και τώρα. Η Τσέρρυ του ξέηγησε τήν ιδέα της: Θά φορούσε μιά άσηχη άταξένια φοδισα, τενωμένη άπάνω σε σκελετό από σύρμα, γιά να δώση τήν έντύπωσι τούρτας. Θάταν γαρνιρισμένη

ΕΝΑΝΕ στο ίδιο σπίτι. Η Τσέρρυ κρατούσε ένα δωμάτιο στον προτελευταίο όροφο κι' ο Σάντου ένα δωμάτιο στο ύπότεγο, που φωτιζόταν από ένα μεγάλο φεγγίτη στην όροφή. Ο Σάντου άνώμαζε τήν κάμαρά του «άτελιέ», γιάτί πρέπει να ξέρετε πώς ο Σάντου ήταν ζωγράφος. Άδιάφορα άν δεν είχε βρή πελατεία ακόμα, παρ' όλες τες άγγελίες που είχε δημοσιεύσει στις εφημερίδες, γνωστοποιώντας ότι άναλαμβάνει να κάνει πορτραίτα σε πολύ συγκαταβατική τιμή. «Όταν ο Σάντου πρωτόπηγε στο Λονδίνο από τό «Άμπεριταν, ήταν βέβαιος γιά τήν έπιτυχία του και τό μέλλον δεν τον τρώαζε. Όστόσο, όταν σώθηκαν οι μικρές οικονομίες του, άντελήθη πώς έπρεπε όπωσοδήποτε να εργασθί. Κι' άρχισε να κάνει σκίτσος γιά περιοδικά κι' εφημερίδες. Πιθανόν η εργασία αυτή νάταν ταπεινωτική γιά έναν καλλιτέχνη τής άξίας του, μα τί μπορούσε να κάνει;...

Η Τσέρρυ ήταν και χαριτωμένη. Ξζυπη κοπέλλα, κι' εργαζόταν ως φιλικών», στα μεγάλα καταστήματα,

με σειρές από σουρωτό τουλι, και με ζωγραφιστές άναπαράστασεις φρούτων. Τό άπάνω μέρος του φορέματος θάταν κι' αυτό από άτλάζι άσπρο, και τό ντεκολιό θάταν κομμένο βαθειά, μπερά, ώστε να φαίνεται σαν να κόπηκε ένα κομμάτι από τήν τούρτα... Στο κεφάλι θά φορούσε μιά σφιχτή άσηχη σκουφίτσα, με μιά όρθή φούντα από άσημένα κουδουνάκια. Ή ιδέα ήταν χαριτωμένη και πρωτότυπη!

Ο ζωγράφος έκανε τό σχέδιο, κι' η Τσέρρυ ένθουσιάστηκε. —Εσύ τί θά φορήσης στο χορό, Σάντου; τον ρώτηρεν κατόπιν η νέα.

—Δέν σκέπτομαι να έρθω στο χορό, άπάντησε ο Σάντου. Κι' έτσι δέν μου χρειάζεται κοστούμι.

—Ω! φώναξε η Τσέρρυ μ' άπογοήτευσι, κι' εγώ που λογάριάζα πώς θά χόρευα μαζί σου!.. Έλα, Σάντου, μη μου χάλωσης τήν ευχαριστήσι μου!

—Άλλά θά είμαι γελσός ως πιερότος η άρκεκίνος κι' έτσι δέν είμαι καλός χορευτής! Όρίζω τά πόδια μου όταν παίζω ποδόσφαιρο, αλλά όταν πρόκειται να χόρευω κανένα φεζ-τρότ, τότε δέν με ύπακούουν, πηγαίνουν όπου θέλουν! Λοιπόν, καταλαβαίνετε...

—Ω! Αυτό δέν έχει σημασία. Πρόκειται να διασκεδάσουμε. Και έξερεις τί σκέπτομαι;.. Νά ντυθής, μα δέν έχεις καδωλλίε... Θά είσαι έξοχος!..

Η Τσέρρυ δέν είχε άδικο. Με τά άδρα χαρακτηριστικά του, ο Σάντου θάταν τέλειος με τό κοστούμι τής πατρίδας του.

—Δέν έχεις άδικο, Τσέρρυ, η Σκωτσέζικη στολή θά μου πηγαίη. Γιά να σ' ευχαριστήσω θά έρθω, μα δέν έχεις καδωλλίε; προόθεσε ο νέος διατακτικά.

—Όχι! Σάντου, δέν έχω κανέναν! Γι' αυτό θά μουκανε μεγάλη ευχαριστήσι, άν ήθελες έσύ να με συνοδέψης.

Άπό κείνη τήν ημέρα η Τσέρρυ, έπαυσε να πηγαίη σε κινηματογράφους, σε ντανουγκ και σε διασκεδάσεις. Έπρεπε να έξοικονομήση τά χρήματα γιά ν' αγοράσή τά υλικά τής μεταφίσεώς της. Μόνη της, έρραβε τό φόρεμά της, τά βράδια, όταν έπίστρεφε τό βράδυ από τό κατάστημα που εργαζόταν.

Μάταια η συντροφισός της προσπάθησαν να μάθουν τί κοστούμι θά φορούσε στο χορό. Η Τσέρρυ δέν μιλούσε, ήθελε να κάνει έκπληξη.

Όστόσο, ένα άπόγευμα και σην συνάδελφός της, η Κόρα Ρέιμοντ, τήν έπεισε να πάη μαζί της στον κινηματογράφο. «Έπαιξαν μιά ώραία ταινία με τόν Ρόναλτ Κόλμαν! Η Τσέρρυ δέν μπόρεσε ν' άντισταθί στον πειρασμό και πήγε με τή φίλη της. Όταν έπίστρεψε τό βράδυ στήν κάμαρά της, θέλησε να εργασθί λίγο στο φόρεμά της, αλλά δυσκολεύοταν να σχηματίση τόν συρμάτινο σκελετό τής φούστας, κι' έτσι πήγε στο δωμάτιο του Σάντου, γιά να τόν παρακαλέση να τή βοηθήση.

Άλλά ο Σάντου δέν ήταν στήν κάμαρά του. Αυτό φάνηκε περίεργο στήν Τσέρρυ. Και τή νύχτα τόν άκουσε που έπίστρεψε άργά...

Τήν επομένη η Τσέρρυ πήγε πάλι στο δωμάτιο του. Όταν του έλεπε πώς και τήν προηγουμένη είχε π... και δέν τον βρήκε, ο νέος φάνηκε... χορηγμένος. Κοκκίνισε και άπλωσε ει...

—Α! Ναι, ήμουν έξω! Έπίστρεψα άρνά!

Η νέα παραξενεύτηκε με τήν ταραχή του και δέν έπέμεινε περισσότερο.

Έεθασε τέλος η περιπόθητη βραδιά! Η Τσέρρυ φόρεσε τό κοστούμι της κι' άνέθηκε στο «άτελιέ» του Σάντου. Ο νέος ήταν έτοιμος, ντυμένος με τό Σκωτσέζικο κοστούμι Δέχτηκε τή νέα μ' ένα επίγονημα θαυμαστού:

—Θέ μου! Τσέρρυ, ποτέ δέν φανταζόμουν πώς είσαι τόσο άμορφη!..

Η άλήθεια ήταν πώς η Τσέρρυ είχε χενίσει άμορφα τά δλοδανθα κυματιστά μαλλιά της, είχε ζωρημέι λίγο τά χρώματα της κι' είχε γίνει μιά ασσή κουκλίτσα.

—Κι' έσύ, Σάντου, είσαι ύπερόχος!... Θάμαι περήφανη γιά τόν χορευτή μου!

Μά εσφινικά, εκεί που χόρευε, στάθηκε κατάπληκτη....

—“Ας πηγαίνουμε λοιπόν! είπε ο νέος.

—Σέ λιγάκι, Σάντυ! Γιατί, ξέρεις, η Φάνη Πρόττερ, την ξέρεις, ξ; Αυτή που εργάζεται στο «Τμήμα Γαντιών», μου είπε πως άφου θέλω να κάνω κατάπληξη, πρέπει να πάω άργα, όταν όλοι οι χορευτές θα έχουν συγκεντρωθ... Τι κοστούμι θα φορέσει τόχα η Φάνη; Δεν θέλανε να μου πη!...

“Ο νέος δεν άπάντησε. Κάθισαν οι δυο τους λίγη ώρα σιωπηλοί. Χωρίς να ξέρη γιατί η Τσέρρου ένοιωσε ένα άδικαιολόγητο συναίσθημα στενοχωρίας, σαν κάποιο κακό προαίσθημα. Θά προτιμούσε πολύ να μείνει εκεί, στο «άτελιέ» με τον Σάντυ, παρά να πάη στο χορό...

Όταν τέλος η Τσέρρου μπήκε στη σάλλα του χορού, άκουμπι-αμένη στο μπράσο του Σάντυ, έχασσε μονομιάς την ξαφνική δυσθυμία της. “Έβλεπε τὰ μάτια όλων νὰ τούς κυττάζουν, και τους συναδέλφους της, που χαμογελούσαν καθώς περνούσαν δίπλα της. “Ασφαλώς θαύμαζαν το κοστούμι της, σκέφθηκε η νέα.

Εθώμη τώρα, η Τσέρρου χόρευε με τον Σάντυ. “Ο νέος είχε δίκιο, όταν έλεγε πως ήταν μέτριος χορευτής, μα αυτό δεν τους έμπόδιζε να διασκεδάσουν. “Η Τσέρρου καμάρωνε για το κοστούμι της και τον λεβεντόκορμο χορευτή της. Μα ξαφνικά, έκελ που χόρευε, στάθηκε κατάπληξη. Τὰ μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα... Λίγο παρέκει, είχε διακρίνει τη Φάνη Πρόττερ... “Η νέα φορούσε την ίδια μεταφίσει με τη δική της: «Τούρτα Χριστουγεννιάτικη!...» “Ηταν καταπληκτικό, άπιστευτο!...

Τόση ήταν η φόρα της Τσέρρου, ώστε ευχάριστα θα ριχνόταν έναντιον της Φάνης και θά κομμάτιζε το φόρεμά της, μα θά γινόταν γελοία. Προτίμησε λοιπόν να φύγη άμέσως από το χορό. Με ψυχραιμία είπε στον συνοδό της:

—Ποτέ δεν φανταζόμουν, Σάντυ, πως θά μπορούσε να μου παίξει ένα τέτοιο παιχνίδι!!... Νά σχεδιάσης ένα κοστούμι για μένα, κι έπειτα πής με καί το έδωσες σέ άλλη!... Για να γίνω έγω τὸ «κορόδιο» τῶν συναδέλφων μου!...

—“Εχεις λάθος, Τσέρρου, άδικα με κατηγορείς! “Η Φάνη Πρόττερ ήρθε και με παρακάλεσε νὰ της σχεδιάσω κι' εκείνης ένα κοστούμι, μα άρνήθηκα...

—Μη λές ψέμματα, Σάντυ! Κανένας, έκτος από μὰς τούς δυο, δεν ήξερε τί κοστούμι θά φορούσα. “Εγώ δεν είπα τίποτε, λοιπόν έσύ τὸ φανέρωσες... “Ω! Σάντυ, ποτέ δεν θά τὸ πείστες από σένα...

—Κι' ούτε νὰ τὸ πιστέψης, γιατί δεν είν' αλήθεια...

—Φτάνουν τὰ ψέμματα! Σέ μισώ! Κι' ούτε θέλω να σέ ξέρω πειά!

Λέγοντας αυτά τὰ λόγια, η Τσέρρου έφυγε, τρένοντας από τη σάλλα του χορού. Φόρεσε τὸ έπανωφόρι της κι' επέστρεψε στο σπίτι. Όταν έφθασε στην κάμαρά της, γδύθηκε, φόρεσε ένα άλλο φόρεμα και μέσα στους λυγμούς που την έπνιγαν, μουρμούριζε:

—“Ω! Σάντυ! Πὼς τὸ έκανε αυτό; Ποτέ δεν τὸ περίμενα! Γιατί; Γιατί;...

Δεν πέρασε πολλή ώρα, κι' άκουσε τὸ γνωστό βήμα του Σάντυ στο διάδρομο, κι' άμέσως κατόπιν ένα χτύπημα στην πόρτα της. Στὴν αρχή δεν τὸ άπάντησε. Κατόπιν όμως, έπειδή ο Σάντυ της φώναζε πως θά καθόταν όλη τη νύχτα απ' έξω, ώστόσο τὸ τὸ άνοιξε και τὸν άκούσει, σηκώθηκε, άνοιξε τὴν πόρτα και τὸυ είπε άπότομα:

—“Η έπιμονή σου, να θέλεις νὰ δικαιολογηθῆς, είνε γελοία! “Αφρό με, θέλω νὰ κοιμηθῶ!

—“Άκουσε, Τσέρρου! είπε ο νέος. Βρήκα τὴ λύσι του μυστηρίου...

—Δεν βλέπω κανένα μυστήριο...

—Περίμενε και θά ιδῆς! Σοῦ ορκίζομαι στην τιμή μου, πως δεν έδωσα τὸ σχέδιο σέ κανένον, ούτε τὸ έδειξα. Κι' έσύ τὸ Γ-διο! Λοιπόν σοῦ τὸ έκλεψαν!

—“Ανοήσιες! Τὸ σχέδιο είνε άκόμα μέσα στο συρτάρι έσου τὸ έβαλα...

—Φέρτο, νὰ τὸ ιδῶ!

“Η Τσέρρου πής, άνοιξε τὸ συρτάρι και πράγματι τὰ σχέδια ήσαν στὴ θέσι τους.

—Βλέπεις! είπε. “Εγὼ δεν βγήκα από τὴν κάμαρά μου, παρα για νὰ πάω στο κατάστημα. “Η Φάνη Πρόττερ ήταν κι' αυτή στὸ κατάστημα... έκτος... στάσου, ένα άπόγευμα πής με τὴν Κόρα Ρέβιουιτ στον κινηματογράφο! “Η Κόρα είνε φίλη της Φάνης, λές νὰ με παρέσυρε έπίτηδες;...

—Είνε άναμφισβήτητο! Γιατί, αν θυμάσαι, τὸ ίδιο άπόγευμα είχα βγῆ κι' εγὼ. Θυμάσαι πὴ ήρθες και δεν με βρήκες; Ντοάμπκα μάλιστα νὰ σοῦ πῶ τὸ πῶμά μου! Είχα λάθει ένα γράμμα, στο όποιο μοῦ έδριζαν ροαντεβῶσ' ένα τὴ-ροῦμ, για νὰ μὲ ἀναθεῶσ' στον τάχα κάποια καλή εργασία. “Ηταν τέχνασμα! Κανείς δεν ήρθε, κι'

άδικα περίμενα ὄλο τὸ άπόγευμα! Τὴν έπομένη ἡ σπιτικοκοκρά μου μοῦ είπε πως κάποια κυρία είχε έρθει τὸ άπόγευμα και με ζήτησε. “Ανέθηκε μάλιστα στο «άτελιέ» μου, κι' έμεινε κάμποση ώρα άπάνω. Προφανῶς ήταν ἡ Φάνη, ἡ όποια θά έψαξε στο «άτελιέ», χωρίς νὰ βρῆ κείνον πὴ ζητούσε, κι' ἡ όποια κατόπιν πήςε στην κάμαρά σου και ξεσήκωσε τὸ σχέδιο. Θά εἶδε μάλιστα και τὸ φόρεμά σου!

—“Α! τὴν άθλια! μουρμούριζε η Τσέρρου. Συγχωρέσε με για τὰ μικρά λόγια που σοῦ είπα, Σάντυ! Μα γιατί νὰ τὸ κάνῃ αυτό;

—Γιατί, είπε ο νέος τρυφερά, κατάλαθε πως σέ συμπαθούσα, και...

—“Ω! Σάντο, κι' εγὼ πὴ νόμιζα, πως με αντιπαθούσες. Μα γιατί με άπόφευγες λοιπόν;...

—Γιατί, αγαπημένη μου, ὁ γάμος είνε σοβαρὸ ζήτημα κι' έπειδή έβλεπα πως κάθε μέρα έτρεχες εδῶ κι' εκεί σέ διασκεδάσεις, σκέφθηκα πως δεν θά ήσουν εἰς θέσιν να σὸ εἰσαφελίσω μια ευχάριστη ζωῆ... Θά γινούσουν δυστυχῆς κοντά μου και γι' αυτό προτίμησα νὰ μὴ σοῦ πῶ πόσο σ' αγαπούσα...

—“Ω! Σάντυ, πόσο με παρεγγήγες! Μα εγὼ, άπεναντίας, τρελλαινόμεν για τὴν ήσυχη οικογενειακή ζωῆ, “Αλλά μόνι μου καθώς είμα, θά μελαγχολούσα νὰ μένω ὀλομόναχη στην κάμαρά μου! Γι' αυτό κάθε άπόγευμα πήγαινα εδῶ κι' εκεί... “Η μεγαλύτερη εὐτυχία για μένα, θά είνε νὰ μείνουμε μόνι μας, ὀ δυο μας!

—Τσέρρου, αγαπημένη μου! είπε ο νέος, ενῶ έσφιγγε τὴν Τσέρρου στην άγκαλιά του. “Εχω και κάτι άλλο να σοῦ πῶ... “Όταν έφυγες έτσι βιαστικῆ από τὸ χορό, ὁ προϊστάμενος του καταστήματος πὸς εργαζόμαστε, με ρώτησε τί σοῦ συνέβη. Τοῦ εἰρήνησα τὴν ξαφνική άναχώρησή σου. Τότε μοῦ είπε πως θαύμασε έξαιρετικά τὸ κοστούμι σου, και με σύστησε στον διευθυντῆ ενός εργοστασίου θεατρικῶν άμφιέσεων...

Με προσέλασε λοιπόν, με ίκανοποιητικὸ μισθό!... Θά μοῦ δίνης έσύ ιδέες, μικροῦλα μου, και εγὼ θά κάνω τὰ σκίτσα.

“Από τότε, ἡ δουλειές του Σάντυ πηγαίνουν περίφημα. Δεν προφθαίνει σχέδον να έκτελή τις πολλές παραγγελίες που λαβαίνει και ζῆ εὐτυχισμένος με τὴ χαριτωμένη γυναίκα του...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΝΑ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

“Ο Άριστοτέλης αναφέρει, ότι ένας από τους φίλους του, ὁ Κύπριος Εὐδήμος, άρράσθησε κάποτε βαρεία, ενῶ περνούσε από τὴ Φαράς Μιά νύχτα ὁ άρροστος εἶδε στ' όνειρό του ένα νέο έξαιρετικά ώρατο, ὁ όποιος τὸυ εἶπε:

—Είνε βαρεία ἡ άρράσσεια σου, αλλά θά γιαιτρεθῆς, ενῶ ὁ βασιλεὺς “Αλέξανδρος θά πεθάνῃ μέσα σέ λίγες μέρες. Μα δεν θά έπιστρέψης στην πατρίδα σου, πρὶν περάσουν πέντε χρόνια.

Τὸ όνειρο αυτό επαλήθευσε σχεδόν ὀλόκληρο. “Ο Εὐδήμος γιαιτρεύτηκε, μολοντι ὀ γιατροί θεωρούσαν αδύνατη τὴν θεραπεία του. “Ο Μέγας “Αλέξανδρος πέθανε, έπειτ' από λίγες ἡμέρες, άπρόοπτα. “Αλλά ὁ Εὐδήμος, ενῶ έτοιμαζόταν—άκριβῶς πέντε χρόνια μετὰ τὸ όνειρο—να γυρίσῃ στην Κύπρο, σκοτώθη-κε σέ μια μάχη κοντά στις Συρακούσες.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΑΘΗΣ ΠΟΛΙΣ

Μια άπ' τις πὸ βασανισμένες πόλεις της Εὐρώπης, είνε κι' ἡ Κοπεγχάγη “Απ' τὸ 1443, πὴ τὴν έκανε πρωτεύουσά του ὁ βασιλεὺς της Δανίας Χριστόφορος, καταστράφηκε πολλές φορές εκ θεμελιῶν άπ' τὴ Χανσεατικῆ ένωσι, βομβαρδίστηκε και πυρπολήθηκε άπ' τούς Σουηδούς, έπειτα άπ' τούς “Αγγλους, και κατά τις πυρκαγιές τῶν έτων 1728, 1749, 1794, 1795, και 1807, καταστρεφόταν πάντα εκ θεμελιῶν κι' έστρερα ξαναχτιζόταν!...

